

Тања Ступар Трифуновић

Ђаво у умјетности

Поништавање магије

Чаробњак у шеширу има два зеца
Прво удави једног
Па другог
Онда више није чаробњак

Нисам ни ја

Ђаво у умјетности

Откопчава панталоне
Сачекује

Прави грешке
Језичке и оне друге
Језиком и оним другим
С намјером
да затамни врлину

Подбада лактом у ребра
Игра на једној ноzi и врти се

Док не викнеш
Стани мука ми је

Пристајем на све

Исус из своје дивне и наивне главе
перцепира свијет
Зло ће нестати
кад устанем и отјерам га
махањем руку
као онда кад сам отјерао псе
из очевог дворишта
Само још мало
да спавам
спавам

Она

Како је ушла затворила врата

Петнаест зидара имало је вртоглавицу тога дана
И плашили су се одвајања од земље
Недостаје ми душа викнуо је пјесник
Након што је прецизним апаратима измјерио запремину
себе

Самоубица који се то јутро препознао
Частито је главу метком први пут сретан

Као сто

Живјети обично мирно као ствари
На примјер сто-поспремљен распремљен
Сакривен стољњаком испод којег леже ожиљци
али то је било прије
сада мирише на храну ослушкује виљушке
не воли звук ножа он га подсјећа на нешто страшно
што је заборавио
Стабилан на све четири сигуран у себе

Не помјерајте ме Не помјерајте ме
Завртиће ми се

Злодух

Око врата ђаволов реп-шал
Са прста се нешто одмотава

Иначе најчешће га по рубовима шуме
И у књижевним круговима можеш срести

Као онда кад смо били у шетњи
Спавао је у ормару мале урушене куће

Истјеравши претходно власника
који нас је гледао са осмртнице

Прећутала сам то да се не узнемириш
И пошли смо даље кроз шуму

А он се насмијао

Пјесници који су ожалили прасе

*Они гоје своју несрећу
Као шћо ја гојим љрасе
Говори месар Јово
Изузетан човјек склон мудрости
Кад се љодуваћим љосла
Пљунем у шаке ља удри
Прасе има мале резове у кожи
Из којих цури људска љама
Говори мој пријатељ пјесник
Једе печенку и жали
Све је љо шљам
Кад ја закољем дођу љојестћи љоћшћи
А љослије цвиле*

Прозори су заковани даскама
Молери крече унутрашњост најбјељом бојом
Цртају нешто провидно по ваздуху великим четкама

Дјеца се играју у дворишту
Они немају ништа са помицањем ствари
Умирањем
Они трче и стављају руке на очи кад их заслијепи сунце

Рат

А онда су главе зреле
тако брзо
на вратовима
да су отпадале
свакодневно

УЛОВ

Она за разлику од птице уловљене у кавез
Живи у неколико кавеза паралелно
И кљуца
Ситна зрна са мог длана који прича о слободи
У ствари
Ја сам ловац
Иако њој не изгледам тако